

Beszámoló a Magyar Nephrologus Társaság XXI. Kongresszusáról

Siófok, 2009, szeptember 17-19.

HYPERTONIA ÉS NEPHROLOGIA 2009; 13 (5):222-228.

Tisztelt Olvasó!

A Magyar Nephrologiai Társaság 26. alkalommal rendezte meg éves közgyűlését idén szeptemberben, Siófokon. A szervező társelnökök, Dr. Kiss István és Dr. Reusz György személye arra engedett következtetni, hogy a kongresszus programja a vesebetegségek, szövődményeik, illetve a társbetegségek széles palettáját fogja ismertetni. Valóban, az elvárásoknak megfelelően, a háromnapos rendezvény 63 előadás és 23 poszterelőadás formájában mutatta be a nephrologia és határterületeinek tudományos eredményeit és a mindennapos klinikai munka aktuális kérdéseit.

Az experimentális és örökletes vesebetegségeket tárgyaló szekcióban bepillantást nyerhettünk a vesebetegségek kialakulásának már feltárt és feltételezett kórokaiba. Itt a nephronophthisis és HUS diagnosztikájáról szóló előadásokban, a tudományos háttér magyarázatával, a klinikus számára is hasznosítható jól irányelveket hallottunk. Ezekről az összefoglalókról beszámolva említést kell tennem azokról az előadásokról és előadókról, akik a vesebetegségekhez kapcsolódva, nem nephrologusként színesítették a kongresszus programját. Így *Prohászka Zoltán*, a Semmelweis Egyetem, III. Sz. Belgyógyászati Klinikájának immunológusa, aki a HUS etiológiáját, diagnosztikáját mutatta be. Tiszta, világos vonalvezetésű előadása a komplementrendszer működésében talán kevésbé jártas nephrologus hall-

gatóság számára is maradandó intellektuális élményt nyújtott.

A ritkább kórok mellett, a téma epidemiológiai jelentőségének megfelelően, több szekció tárgyalta vagy érintette egy-egy előadásban a vesebetegség-diabetes-hypertonia hármásának aktuális diagnosztikai és terápiás kérdéseit. A témához kapcsolódva, illetve önálló szekcióban is több előadás taglalta a kardiiovaszkuláris kockázat korai diagnosztikáját, ennek jelentőségét vesebetegségben. Az elmúlt évtizedek egyértelműen bizonyították a szív- és érrendszeri szövődmények mortalitást növelő szerepét, ezzel párhuzamosan számos nem invazív mérhető paraméter került be a diagnosztikus fegyvertárba, illetve ezek mérésére szolgáló eszköz jelent meg a piacon. Ezek „kavalkádjában”, az élet-tani-kórélettani alapok és prediktív értékek magyarázatával segítette a mérhető paraméterek illetve eszközök közötti eligazodást *Dr. Tislér András* igen összefogott, szemléletes előadása.

A konferencia kiemelt témakörei közé tartoztak, a szív- és érrendszeri eltérések mellett, a vesebetegségek egyéb szövődményei is. Így két szimpóziumban ismerhettük meg a renális anaemia kezelésének történetét, élettani alapjait, a hemoglobinn ciklításának jelentőségét, a kezelés irányelveit. Aki végighallgatta a részletes és igényes szimpóziumok legalább egyikét, annak ezentúl bizonyára nem lesz ismeretlen a neocitolízis fogalma és klinikai jelentősége az anaemia terápiajában.

Az anaemia mellett, a vesebetegség komplikációjaként megjelenő Ca-P- és csontanyagcsere-zavar is több előadás tárgya volt. A téma elméleti és gyakorlati kérdései és irányelvei mellett lebilincselő összefoglalót hallhattunk a D-vitamin pleiotrop hatásairól *Dr. Nagy Judit* professzorasszony előadásában.

A fizikális szövődmények mellett külön előadás csoport foglalkozott a vesebetegek pszichés vezetésével, a betegedukációval, rehabilitációval. A szakdolgozók tudományos programja emellett két további szekcióban tárgyalta a fent említett témákat, annak az elvnek megfelelően, hogy eredményes munka ezen a területen is csak az orvosok és szakdolgozók szoros együttműködésével érhető el.

A kongresszus tudományos programjának fontos és állandó elemei a veseoptóló kezelésekről szóló előadások. Jelentőségéhez illően külön szekció foglalkozott a transzplantációhoz kapcsolódó etikai és orvosi kérdésekkel. Talán ennél az előadás csoportnál emelném ki a konferencia tudományos programjának azt az előnyét, hogy a poszterelőadások a saját témájukhoz illő szekciókban, a „standard” előadások után szerepeltek. Így a poszterek kritériumainak megfelelően részben szűkebb időkeretek között, de – tekintettel a poszterkiállítás nyújtotta előnyre, hogy a téma már előre tanulmányozható volt – tartalmuknak megfelelő helyen nyújtottak többletinformációt, esetenként tovább színesítve, finomítva a tárgyalt témakört.

Az év legkiemelkedőbb tudományos közleménye: alap kutatás. Molnár Gergő Attila

Az év legkiemelkedőbb tudományos közleménye: klinikai kutatás: Kis Éva

Az év legkiemelkedőbb tudományos közleménye: klinikai kutatás: Kis Éva

A vendégek köszöntése, a kongresszus társelnökei

A vendégek köszöntése

Kiss István, a kongresszus társelnöke, Túri Sándor a MANET elnöke

A vendégek köszöntése a kongresszus társelnöke és a társaság elnöke

A közönség figyel

Visszatérve a vesepótló kezelésekhez, illetve a róluk szóló előadásokhoz, fontos szót ejtenem arról a *Ladányi* főorvos asszony által tartott, a peritoneális dialízisről szóló összefoglalóról, amely a nagygyűlés hagyományaihoz csatlakozott. Ahhoz a hagyományhoz, amelynek megfelelően a kongresszus nemcsak tudományos szemle, hanem a nephrologusok számára jelentős közösségformáló fórum is. Olyan esemény, amelyen lehetőség nyílik arra, hogy a társaság a Magyar Vesealapítvánnyal együttesen kifejezze tiszteletét és megbecsülését a nephrologia területén dolgozó szakembereknek. Idén a Magyar Vesealapítvány Nephrologiáért életműdíját *Prof. Dr. Radó János* kapta. Miután professzor úr tudományos, orvosi és közéleti tevékenységét néhány mondatban összefoglalni lehetetlenség, így a beszámolóhoz mellékeljük tanítványa, *Dr. Haris Ágnes* méltatását.

A Magyar Nephrologiai Társaság idén két szakembert díjazott Korányi Sándor emlékéremmel: *Dr. Ladányi Erzsébet* főorvos asszonyt és *Dr. Reusz György* professzor urat. Ladányi főorvos asszony a fent említett előadásában a peritoneális dialízis múltjáról, fejlődéséről és jelenlegi kérdéseiről kaptunk átfogó ismertetést. Reusz

professzor pedig a veseelégtelenség szövődményeként megjelenő kardiovaszkuláris eltérések gyermekkori előfordulásáról tartott irodalmi áttekintést, saját kutatási eredmények bemutatásával. A kitüntetett Reusz professzorral tanítványa, *Tory Kálmán*, az ugyancsak kitüntetett Ladányi Erzsébet főorvosról *Kóbor Krisztina* munkatársa írt méltatást (lásd később).

Mielőtt áttérnék a társasági események ismertetésére, néhány szubjektív megjegyzés a konferencia tudományos programjáról. Időnként nehéz megítélni egy konferencia sikerességét. Az azonban nem kétséges, hogy ha a közönség (a szálloda nyújtotta csodás kikapcsolódási lehetőségek ellenére is) folyamatosan, nagy létszámban jelen van a tudományos programon (is), és ott nem csak passzív hallgatóként, hanem aktív kérdezőként vesz részt a szakmai fórumon, akkor sikeresnek ítélni a kongresszust. Így tehát, ha a szubjektív véleményeken túl is mérhetjük az eredményességet, akkor a Siófokon megtartott gyűlés mindenképp sikeresnek mondható.

Természetesen a korábbi éveknek megfelelően az egész napos szakmai program mellett a szervezők tartalmas esti kikapcsolódást is biztosítottak

megfáradt nephrológus kollégáinknak. A konferencia első estjén *Szentpéteri Csilla* zenéje nyújtott nagyszerű kikapcsolódást. A művész nő kedves személye, izgalmas improvizációi a koncert végére valóban elvarázsolták a hallgatóságot. Másnap, pénteken, az ízletes vacsorát követően zenés-táncos mulatság szórakoztatta a résztvevőket. A tavalyi szegedi kongresszusról már ismert zenekar húzta a talpalávalót, bizonyítva hogy a tavalyi remek mulatság nem véletlen volt, sőt hangulatában ismételni is lehet.

Összefoglalva az idei MANET nagygyűlés a szép, kora őszi, balatonparti helyszínen kellemes tudományos és társasági élmény volt. Habár a kongresszus második két napján a napsütés (mint ahogyan erre *prof. Nagy Judit* D-vitaminról tartott előadásában is utalt) komoly konkurenciája volt a tudományos programnak, mégis sokan a mesterséges fényt és az előadótermet választottuk. A szervezőknek, előadóknak és az érdeklődő, lelkesen kérdező hallgatóságnak köszönjük, hogy ezt a választást nem bántuk meg.

Dr. Kis Éva
PhD-hallgató
Semmelweis Egyetem
Doktori Iskola

DR. RADÓ JÁNOS SZAKMAI ÖNÉLETRAJZA

Életút. Az orvosi egyetemet 1954-ben „summa cum laude” végezte, „Mononucleosis infectiosa” című pályamunkával egyetemi díjat nyert. Szakorvosi képesítést szerzett belgyógyászatból, endokrinológiából és nephrologiából, a hipertonia minősített orvosa, diabetológus. Kiképzésben részesült izotópdiaosztika és terápiából Budapesten és Moszkvában, farmakokinetikából Svájcban. Az utrechti egyetem (Hollandia) nephrologia és hipertonia klinikáján „visiting scientist”-ként dolgozott 1976 és 1978 között. 1954-1980-ig a János Kórházban működött, másodfőorvosi címet érve el, majd 1997-ig osztályvezető főorvos az Uzsoki Kórházban. Itt veselaboratóriumot és hemodialízis-részleget alapított. Fokozatai: kandidátus, egyetemi habilitált, egyetemi magántanár, az MTA Doktora.

Tudományos működés. Kutatását a Magyar Egészségügyi Tanács 1957-1997-ig gyógyszerkutatási témakörben állami témaként támogatta. Kandidátusi értekezésének témája: „Vesehatású gyógyszerek (antidiuretikumok és diuretikumok) klinikai farmakológiája”. Egyetemi habilitációs tézise: „Renális tubuláris acidosis és szövödménye a nephrogen diabetes insipidus”. Akadémiai doktori értekezése: „Gyógyszer és betegség interakció a szérum kálium szint szabályozásában”. Fejezeteket írt a „Nephrologia”, „Klinikai Nephrologia” és „Betegségenciklopédia” c. kézikönyvekbe. „A víz- és elektrolitháztartás zavarai: Differenciáldiaosztika és terápia” címmel, Haris Ágnes szerzőtárrsal együtt, kézikönyvet írt. Nyomtatásban megjelent közleményeinek száma 340. Ebből idegen (főként angol nyelvű) 160. Hivatkozásainak száma 740.

Jelentősebb tudományos eredményei. A „furosemid (diureticus) renographia” felfedezése és leírása 1967-ben angol szaklapban. Ez a vizsgálóeljárás az egész világon polgárjogot nyert és magyar leíróját az angol szakirodalomban elismerik. A diuretikumokra refrakter ödéma leküzdésének módjaival fél évszázadon át foglalkozva legjelentősebb a thiazid és furosemid kombinációja,

A nephrologiáért életműdíj kitüntetettje: Radó János

amiről először 1967-ben a Lancetben írt. E munkálkodás közben ismerte fel 1966-ban a spironolacton által okozott hyperkalaemiás bénulást, amely a manapság gyakran előforduló gyógyszer-hyperkalaemia korai esete volt. Ehhez kapcsolódott a függőleges testhelyzetben való szérumkáliumszint emelkedés felfedezése amit „upright hyperkalaemiának” nevezett el és az ún. „outpatient hyperkalaemia syndroma”. A világirodalomban először írt le carbamazepin által okozott vízmérgezést és diuretikus hatást glibenclamidtól. A carbamazepin, chlorpropamid és DDAVP klinikai farmakológiájának tanulmányozásával a diabetes insipidus különleges eseteiben kidolgozott terápiás eredményeit nemzetközileg használják. Az immun-suppresszió koncepciójához hozzájárult az általa 40 évvel ezelőtt leírt, szteroiddal kezeltékben fellépő herpes zoster járvány és zoster meningo-encephalitis.

Szakmai közéleti tevékenység. Külföldi társasági tagság: European Society of Hypertension és az ERA-EDTA tagja, a The New York Academy of Sciences v. tagja.

Hazai társasági tagság. 11 hazai orvosi tudományos társaság tagja. A Magyar Hypertonia Társaság vezetőségi tagja, a Magyar Endokrin Társaság v. vezetőségi póttagja. A Magyar Nephrologiai Társaság Tudományos Bizottságának és Ellenőrző Bizottságának tagja. A „Hypertonia és Nephrologia” c. lap főszerkesztője.

Kitüntetések. Semmelweis-díj (1972): „A diabetes insipidus kutatása és kezelése”; Markusovszky-díj (1989): a „Gyógyszerek által okozott elektrolit-zavarok”; Batthyányi-Strattman-díj (1996) „Életműért”. Magyar Nephrologiai Társaság díjak: „Legjobb külföldi közlemény”, (1994) „Legjobb hazai közlemény” és (2003) „Legjobb továbbképző közlemény 2002”, Magyar Nephrologiai Társaság Korányi Sándor díj (2004) és „A Magyar Nephrologiáért” Életműdíja (2005), Magyar Hypertonia Társaság Gömöri Pál Díj (2005), A Magyar Nephrologiai Társaság Magyar Vesealapítvány „Nephrologiáért” Életműdíja (2009).

**

Radó Tanár úr 1954. óta ténykedik az orvosi pályán. Klinikai kutatói érdeklődésével már a diploma megszerzése előtt, egyetemista korában kitűnt, a mononucleosis infectiosáról medikusként írt pályamunkáját az Orvosi Hetilap 1954-ben leközölte.

Kivette a részét a beosztott orvosok esetenként nem könnyű hétköznapi feladataiból is, büszkén szokta emlegetni, hogy még az 50-es években egy influenzajárvány idején egyetlen ügyeletben több mint 60 beteget vett fel. 1958-ban szakvizsgázott belgyógyászatból, majd endokrinológiából, nephrologiából és hypertonológiából, képzést kapott izotópdiaosztikai ismeretekből és farmakokinetikából.

Kiemelkedő vezetői képességei hamar megnyilvánultak, már 1969-től

osztályvezető helyettesi, majd osztályvezetői megbízást kapott, először a Szent János Kórházban, majd hollandiai tanulmányutját követően az Uzsoki Kórház Belgyógyászatán. Számára a tudományos munka mindig kiemelkedő fontosságú volt, de nem kevesebb energiát fektetett a magas színvonalú betegellátására is, amit mi sem bizonyít jobban, mint hogy saját maga egyik legfontosabb szakmai sikerének az Uzsoki dialízisállomás megszerzését és elindítását érezte.

Vérbeli klinikus: a mai napig izgalommal és kiváló belgyógyász-nephrologus rálátással ismeri fel a legnagyobb szakmai kihívást jelentő eseteket is. Szakmai aktivitását a gyógyítás és a kutatás iránti kölcsönös elkötelezettség jellemzi.

Klinikai kutatói tevékenysége példa nélküli: az Uzsoki Kórházban az a mondás járta, hogy az 1990-es években az ő impakt faktorainak száma önmagában magasabb volt, mint a kórház összes többi orvosának együttesen. Cikkeinek száma mára meghaladja a 350-et, hivatkozásainak száma 500 feletti.

Tudományos pályáját a 1980-ban kandidátusi cím, 1995-ben habilitáció, címzetes egyetemi tanár, majd 1999 óta a MTA Doktora címek fémjelzik. Kitüntetései közül a legfontosabbak: a Semmelweis-díj, a Markuszovszky-díj, a Magyar Nephrologiai Társaság legjobb hazai és külföldi közleményeinek díjai, Debreceni Nephrologiai Napok: Magyar Nephrologiáért életműdíj.

Számos hazai és külföldi szakmai társaság tagja, vezetőségi tisztségviselője, a Hypertonia és Nephrológia lap főszerkesztője.

Tanár úr az Uzsoki Kórház III. Belgyógyászatán nem hétköznapi csapatot toborzott maga köré és tanított – nemcsak a só- és vízháztartás rejtelmére, de a belgyógyászat gyakran komplex összefüggéseire is –, ez alapvetően szükséges volt ahhoz, hogy jó belgyógyászokat neveljen. Számunkra, tanítványai számára a napi munka minden pillanata élvezetes, izgalmas és szórakoztató volt. Bár a vizeletgyűjtésben, a vizelet összes lehető és néha lehetetlen adatainak kiszámításában és az úgynevezett táblázatba írásában nem ismert

tréfát, azért volt tréfa is bőven. Mégsem elsősorban a jó hangulat, hanem a magas szakmai színvonal tartotta együtt a csapatot. Inspiratív személyisége hatására az osztályon mindnyájan tartottunk előadásokat és írtunk cikkeket. De nemcsak a kéziratokat megírni, hanem azokat kritikusan meghúzni is megtanított minket. A zárójelentések megírása is edukatív volt. Úgy korrigálta az epikríziseinket, hogy azon változatlanul tükröződjön a fiatal orvos egyénisége. Fontosnak tartotta, hogy az előadásainknak legyen személyes vonatkozása, mert csak így tudjuk azt életszerűen előadni.

Tanár úr a tudományban is és a technikában is az újdonságokat keresi. Az ő életében átalakult a fotózás és az autózás, megszületett a számítógépes adatrögzítés és a világháló. Az ő pályafutása alatt váltak elérhetővé a szív-élégtelenség kezelésében a venasectio helyett a különböző diuretikumok, melyek alkalmazását és adagolását senki sem ismeri nála jobban. A diuretikumok megismerésének úttörőjeként egyik előadását a következőképpen vezette be: a diuretikumok olyanok, mint a terepjáró: ahol az elakad, oda már a segítség sem tud eljutni. De nemcsak a gyógyszerek hatásai, hanem azok mellékhatásai is az érdeklődése középpontjában állnak: valaki ezt úgy fogalmazta meg, hogy a Tanár úr azért jó belgyógyász, mert tiszteli a gyógyszereket. Saját mondása: a mai modern gyógyszerek nagyobb bajt tudnak csinálni, mint a sebészkés. Mindnyájunknak meghatározó élményei voltak az éves osztálybulik, ahol módunk volt megismerni feleségét, aki nagyszerű társként folyamatosan biztosította ennek a kiemelkedő tudományos pályának a háttérét.

Radó Tanár úr szakmai elismertsége, elismerése nem kérdőjelezhető meg. Akinek lehetősége adatik őt közelebről megismerni, személyisége, finom szellemessége, az élet fonákságait humorosan elfogadó, örök fiatal természetű életre szóló élményt ad.

Életpályája, kutatói és gyógyítói tevékenysége alapján a Magyar Vese Alapítvány idei kitüntette, a Nephrologiáért díj díjazottja, Dr. Radó János, Tanár úr! Gratulálunk!

(Dr. Haris Ágnes)

DR. LADÁNYI ERZSÉBET ovosigazgató

Általános és középiskolai tanulmányait Miskolcon végezte.

1980-ban szerzett orvosi diplomát a Semmelweis Orvostudományi Egyetem Általános Orvostudományi Karán.

Belgyógyászatból, nephrologiából és foglalkozás-egészségügyből szerzett szakképesítést.

2000-ben Egészségügyi Menedzseri másoddiplomát szerzett a Budapesti Közgazdaságtudományi Intézetben, majd 2009-ben Budapesti Corvinus Egyetemen elvégezte az Egészségügyi Biztosítási Szakértő szakot

Szakmai munkáját Miskolcon 1980-tól a Semmelweis Kórház Belgyógyászati Osztályának általános orvosaként kezdte, majd 1986-tól a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Kórház I. Belgyógyászati Osztályának belgyógyász szakorvosa volt. 1987-ben ugyanitt adjunktusi, 1989-ben főorvosi kinevezést kapott.

1992-től a NMC Miskolci Nefrológiai Központ orvosigazgató helyettese, majd 1996-tól a Fresenius Medical Care Miskolci Nefrológiai Központ orvosigazgatója lett.

A Miskolci Nefrológiai Központ teljes körű nefrológiai ellátást nyújtó komplett szakmai és szervezeti egység, emellett Magyarország egyik legnagyobb hemodialízis (245 beteg) és CAPD betegszámot (60 beteg) felölelő központja. Borsod megye akkreditált terápiás plazmaferezis központja.

Az intézet a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Kórház és Egyetemi Oktató Kórház szerves részeként akkreditált rezidens és szakorvos képző helye.

Az elmúlt több, mint 10 évben aktívan részt vett a borsod megyei vesebeteg szakmai ellátásának minél jobb megszervezésében és sokat tevékenykedett a három, Borsod megyében újonnan épült dialízisközpont szakmai működésének beindításában és szakemberképzésében.

1996-tól kezdődően folyamatosan aktív tagja, majd elnöke volt a Fresenius Medical Care magyarországi hálózatában működő Orvos Szakmai Tanácsának. 2008-tól a Fresenius Medical Care magyarországi hálózati orvosigazgatója. Evek óta Country

A Korányi-díj kitüntetettje: Ladányi Erzsébet

Medical Representative funkciót tölt be a német Fresenius cégnél.

Nefrológiai kongresszusok, továbbképzések rendszeresen felkért előadója, számos tudományos folyóiratban vagy könyvben megjelent cikk szerzője, társszerzője.

Fő érdeklődési területe a renális anémia, az idült veseelégtelenséghez társuló ásványi- és csontanyagcsere-zavar, valamint a CAPD-kezelés. 2002-ben 3 hónapos tanulmányúton vett részt Kanadában a dr. *Oreopoulos* professzor vezetése alatt álló Toronto Western Hospital CAPD klinikáján.

Aktívan részt vesz a szakmai és tudományos közéletben, rendszeresen szervez országos és regionális vagy hálózati kongresszusokat, továbbképzéseket.

2002-től tagja a Magyar Nefrológiai Társaság Vezetőségének, a CAPD Bizottság elnöke és az Oktatási Bizottság, Dialízis Bizottság és Finanszírozási Bizottság tagja.

A Magyar Belgyógyász Társaság, a Magyar Hypertonia Társaság, az European Dialysis and Transplant Association, International Society of Nephrology, International Society of Peritoneal Dialysis tagja.

REUSZ GYÖRGY

Reusz György 1954. október 10-én született, Aradon. Algériában, Aix-en-Marseille-ben érettségizett, majd a Semmelweis Orvostudományi Egyetemen végzett, Felsőoktatási Tanulmányi Érdemérem kitüntetéssel. Két évig dolgozott a II. Számú Gyermek-klinikán, majd 1982-ben az I. Sz. Gyermekklinikára került. Miltényi professzor vezetése alatt kezdett

gyermeknefrologiával foglalkozni, majd ösztöndíjasként Berlinben és Bécsben tanult művesekezelést. Kutató pályafutásában meghatározó jelentőségű volt a Hannoverben Humboldt ösztöndíjasként eltöltött másfél év. Itt kezdett foglalkozni a foszfát-anyagcserével és a kalciumürítés szabályozásával. Igazolta a foszfát szupplementáció és a nephrocalcinosis kialakulása közötti kapcsolatot hypophosphatemiás rachitisben, eredményeit a Lancet folyóiratban adta közre. Hazatérve, először az oxalát anyagcsere vizsgálatával foglalkozott, meghonosította az oxalátmeghatározás akkor újnak számító HPLC vizsgálatát. Ezt követően kutatási érdeklődése a krónikus veseelégtelen gyermekek életminőségének javítása, szív-érrendszeri szövődményeinek visszaszorítása felé fordult: nemzetközi viszonylatban is elsők között mutatta ki a gyermekkori krónikus veseelégtelenségben kialakuló vegetatív idegrendszeri diszfunkciót, a baroreflex-változást, a nagyereket érintő atherosclerost, és részt vett a gyermekkori vérnyomás-határértékeket felállító nemzetközi vizsgálatban. 1994-től, mint az I. Sz. Gyermekklinikára Vese osztályának vezetője, 2003-tól, mint egyetemi tanár dolgozik.

Kutatói és oktatói munkája során hatvannégy könyvfejezetet és 166 köz-

A Korányi-díj kitüntetettje: Reusz György

leményt írt, utóbbiak kumulatív impakt faktora 100, idézettsége 700 volt. Munkáját több külföldi és hazai gyermekgyógyász és nephrológiai társaság kitüntetése (Pethényi, Else Kröner, Jendrassik, Heim Pál, Ferdinand Demant díjak), számos kongresszus – köztük a Nemzetközi Gyermeknephrológus Társaság 2007-es budapesti kongresszusának – szervezése, számos tudományos társaság vezetőségi tagsága és több folyóirat (Pediatric Nephrology, Current Hypertension Reports, Hypertonia és Nephrológia) szerkesztése koronázza. Több európai és amerikai kutatóközponttal tart fenn szoros kapcsolatot.

Oktatóként a graduális és posztgraduális képzésben több mint 25 évet vesz részt. Jól emlékszem, ahogy az

ötödéves hallgatók fennhangon dicsérték „a magas oktató” gyakorlatát a Vese osztályon. A Doktori Iskola mentoraként már hat doktoranduszot irányított.

A díjak és a számok jól tükrözik egy kutatóorvos eredményességét. Nem fejezik ki azonban az egyéniségét, ami a kutatóból sugárzik, ami a hétköznapi hangulatát a munkatársak, nővérek, tanítványok számára meghatározza, és amit a legjobban az irányítása alatt dolgozók ismerhetnek meg. Reusz György professzor úr, „Gyuri” a hétköznapi kollégáival, beosztottjaival rendkívül barátságos, közvetlen, mindenki problémáját meghallgatni kész vezető. Mentorként a lényegre, célra élesen látó és a hozzávezető utat a kezdő kutató számára kiköve-

ző tutor, akinek a segítségére a tanítvány a kutatás minden lépésében számíthat. Tanítványként mindig megragadott, ahogy a gyógyító orvos alázata, a gyógyítás korlátainak ismerete, a kutatóorvos előrelátása és céltudatossága, illetve az oktató szerénysége és logikussága párosulni tudott benne. Egy tanítvány lehet elfogult mentorával szemben, de hogy a hazai nephrológusok is elismerik Reusz György professzor szakmai tevékenységét, mutatja, hogy idén a két hazai nephrológiai társaság, a Magyar Nephrológiai Társaság és a Gyermeknephrológiai Egyesület is nagydíjjal tüntette ki.

(Tory Kálmán)